

Arrest

nr. 166 540 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 6 januari 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 1 juli 2011 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart. Ook haar minderjarige Surinaamse zoon wordt gerechtigd tot verblijf in functie van zijn Nederlandse moeder.

Uit informatie verkregen van de Kruispuntbank van Sociale Zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalenten, blijkt dat verzoekster voor de periode juli 2011 - maart 2012 een aanvullend leefloon krijgt.

Op 3 mei 2012 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven tot de burgemeester van de woonplaats van verzoekster met de vraag om verzoekster uit te nodigen welke activiteiten zij heden heeft, overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Op 4 december 2012 wordt deze brief aan verzoekster ter kennis gebracht.

Uit informatie verkregen van de Kruispuntbank van Sociale Zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalenten, blijkt dat verzoekster verder een aanvullend leefloon krijgt, alvast tot oktober 2012.

Verzoekster legt een verklaring voor van het OCMW van 7 december 2012 dat zij voor de periode van 5 juli 2011 tot 30 juni 2012 een leefloon ontving van 82, 10 euro per maand en voor de periode 1 juli 2012 tot 31 december 2012 van 121, 31 euro per maand. Zij legt tevens een bewijs voor van haar arbeidsongeschiktheidsuitkering vanuit Nederland, voor een bedrag van 1.077, 50 euro per maand.

Op 23 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21):

"In uitvoering van 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: S, J. J., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (...)1964, Geboorteplaats: Paramaribo, Identificatienummer in het Rijksregister: xxx, Verblijvende te: (...) .

+ kind : D., I. P. W., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (...)2001, Identificatienummer in het Rijksregister: xxx.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 30-11-2010, en verkreeg de E-kaart op 01-07-2011. Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Betrokkene werd op 07-05-2013 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Betrokkene tekende ons schrijven op 12-06-2013 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens een bewijs van arbeidsongeschiktheidsuitkering uit Nederland, een attest van het OCMW betreffende het leefloon van betrokkene en rekeninggittreksels voor.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene bestaansmiddelen verwerft uit Nederland aan de hand van haar arbeidsongeschiktheidsuitkering. Ook blijkt uit de rekeninggittreksel die zijn voorgelegd dat zij voorschotten ontvangt van de belastingdienst.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15-12-1980). "De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening

gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn." (zie ook artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15-12-1980)

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt echter dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar minderjarig kind te voorzien. Bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om mee in te staan voor haar onderhoud. Maar aangezien deze bestaansmiddelen reeds sinds juli 2011 ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een aanvullend leefloon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4, 2° van de wet van 15-12-1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15-12-1980.

*In belang van het minderjarig kind D., I. P. W. en gezien de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder; dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1,1° van de wet van 15-12-1980.
(...)."*

Op 23 september 2013 wordt deze beslissing verstuurd naar de burgemeester van de verblijfplaats van verzoekster met de vraag om deze ter kennis te brengen en de E-kaart in te trekken.

Op 9 november 2015 wordt deze beslissing nogmaals verstuurd naar de stadsdiensten en op 2 december 2015 wordt de beslissing ter kennis gebracht van verzoekster.

Op 1 februari 2016 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als houder van toereikende bestaansmiddelen.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel : Schending van het art. 40§4, tweede lid Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42bis, §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen en deze verzoekster te betekenen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat, alvorens verzoekster een beslissing te betekenen, verweerder geen actueel onderzoek meer heeft ingesteld aangaande de huidige inkomsten van verzoekster en verzoekster bovendien geenszins werd gehoord aangaande haar actuele inkomsten.

Dat verweerder geen heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten een actueel onderzoek in te stellen en verzoekster uit te nodigen alsnog bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen. Dat verzoekster immers actueel (en sedert oktober 2015) over een bruto-invaliditeitsuitkering van 1.115,99 (exclusief vakantiegeld) beschikt en derhalve sedert oktober 2015 niet meer beroep doet op het OCMW Gent teneinde een aanvullend leefloon te ontvangen (cf. stuk 2). Dat in elk geval verweerder bij de beoordeling van verzoeksters bestaansmiddelen, overeenkomstig het art. 40§4, tweede lid Vw., heeft nagelaten rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster, waarbij ondermeer rekening dient te worden gehouden wordt met de aard en de regelmaat van haar inkomsten en met het aantal familieleden die te haren laste zijn. Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met verzoeksters stabiele en regelmatige inkomsten, met name de maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering welke verzoekster van de Nederlandse autoriteiten (Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen) ontvangt, en met het feit dat verzoekster in België slechts één kind ten laste heeft. Dat er in casu sprake is van schending van het art. 40§4, tweede lid Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de hoorplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- de motiveringsplicht ;*
- de rechten van verdediging.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen onderzoek werd ingesteld naar haar huidige inkomsten. De verzoekende partij verwijst naar haar inkomsten sedert oktober 2015.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 30-11-2010, en verkreeg de E-kaart op 01-07-2011. Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Betrokkene werd op 07-05-2013 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Betrokkene tekende ons schrijven op 12-06-2013 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens een bewijs van arbeidsongeschiktheidsuitkering uit Nederland, een attest van het OCMW betreffende het leefloon van betrokkene en rekeninguittreksels voor.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene bestaansmiddelen verwerft uit Nederland aan de hand van haar arbeidsongeschiktheidsuitkering. Ook blijkt uit de rekeninguittreksel die zijn voorgelegd dat zij voorschotten ontvangt van de belastingdienst.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15-12-1980). “De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn.” (zie ook artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15-12-1980)

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt echter dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar minderjarig kind te voorzien. Bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om mee in te staan voor haar onderhoud. Maar aangezien deze bestaansmiddelen reeds sinds juli 2011 ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een aanvullend leefloon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4, 2° van de wet van 15-12-1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15-12-1980.

In belang van het minderjarig kind DIPW en gezien de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1,10 van de wet van 15-12-1980.”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verweerder laat gelden dat door de verzoekende partij een E-kaart werd bekomen, in haar hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen, dit in toepassing van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Terwijl artikel 42bis van de Vreemdelingenwet -zoals dit van toepassing was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing- het volgende stipuleert:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding was vastgesteld dat de verzoekende partij reeds sedert 2011 leefloon ontving vanwege het OCMW. Bijgevolg werd niet kennelijk onredelijk vastgesteld dat de verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende gehoord te worden nopens haar “actuele inkomsten” benadrukt verweerder dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk was uitgenodigd om stukken voor te leggen betreffende de “huidige economische activiteiten of de ter beschikking zijnde bestaansmiddelen”. De verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing geen voldoende onderzoek zou verricht zijn.

Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing reeds werd genomen op 23.09.2013, zodat de verwijzing van de verzoekende partij naar haar inkomsten sedert oktober 2015 evident geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de verzoekende partij op 23.09.2013 een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient inderdaad te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het eerste middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40, § 4, 2° en artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing

een motivering in feite, met name dat verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar minderjarig kind te voorzien, dat ze zich kennelijk diende te wenden tot het OCMW, zodat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.5. In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, geldt dat deze schending dient te worden onderzocht in het licht van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen vormen immers de wettelijke grondslagen van de bestreden beslissing van 23 september 2013 en de schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd.

3.1.6. Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing was op 23 september 2013, stelt het volgende:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.1.7. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing is het volgende:

“Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt echter dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar minderjarig kind te voorzien. Bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om mee in te staan voor haar onderhoud. Maar aangezien deze bestaansmiddelen reeds sinds juli 2011 ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een aanvullend leefloon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4, 2° van de wet van 15-12-1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Hiermee wordt toepassing gemaakt van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, met name dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 bedoelde voorwaarden en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motieven van de bestreden beslissing van 23 september 2013, blijkt dat door de gemachtigde werd vastgesteld dat verzoekster reeds sedert 2011 een aanvullend leefloon ontving vanwege het OCMW, naast een arbeidsongeschiktheidsuitkering die zij ontvangt uit Nederland.

Uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden en die afkomstig zijn van de Kruispuntbank via de Belgische Rijksdienst Sociale Zekerheid blijkt dat verzoekster voor de periode van 5 juli 2011 tot 30 juni 2012 een leefloon ontving van 82,10 euro per maand en voor de periode 1 juli 2012 tot 31 december 2012 van 121,31 euro per maand. Zij legt tevens een bewijs voor van haar arbeidsongeschiktheidsuitkering (UWV) vanuit Nederland, voor een bedrag van aanvankelijk 1.047,92 en vervolgens 1.077,50 euro bruto per maand.

3.1.8. Ondanks het bruto bedrag van aanvankelijk 1.047,92 en vervolgens 1.077,50 euro bruto per maand, dat verzoekster ontvangt van de Nederlandse overheid om zichzelf en haar veertienjarige zoon te onderhouden, heeft zij sinds 5 juli 2011 steun genoten van het OCMW onder de vorm van een aanvullend leefloon. Hieruit blijkt dat verzoekster deze (langdurige en constante) steun nodig heeft om voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Hiermee voldoet zij echter niet meer aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, want verzoekster kon niet voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste kwam van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wat meteen de grondslag aanreikt aan de gemachtigde om verzoeksters verblijfsrecht als burger van de Unie wettelijk en kennelijk redelijk te beëindigen daar zij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid bedoelde voorwaarden.

3.1.9. Verzoekster betoogt verder dat *“verweerder bij de beoordeling van verzoeksters bestaansmiddelen, overeenkomstig het art. 40§4, tweede lid Vw., heeft nagelaten rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden wordt met de aard en de regelmaat van haar inkomsten en met het aantal familieleden die te haren laste zijn. Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met verzoeksters stabiele en regelmatige inkomsten, met name de maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering welke verzoekster van de Nederlandse autoriteiten (Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen) ontvangt, en met het feit dat verzoekster in België slechts één kind ten laste heeft.”*

3.1.10. Uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing van 23 september 2013 blijkt evenwel dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel rekening heeft gehouden met verzoeksters inkomsten, met name de maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering:

“Betrokkene legt vervolgens een bewijs van arbeidsongeschiktheidsuitkering uit Nederland, een attest van het OCMW betreffende het leefloon van betrokkene en rekeninguittreksels voor.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene bestaansmiddelen verwerft uit Nederland aan de hand van haar arbeidsongeschiktheidsuitkering. Ook blijkt uit de rekeninguittreksel die zijn voorgelegd dat zij voorschotten ontvangt van de belastingdienst.”

De gemachtigde oordeelt hierover echter het volgende:

“Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15-12-1980). “De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn.” (zie ook artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15-12-1980)

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt echter dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar minderjarig kind te voorzien. Bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om mee in te staan voor

haar onderhoud. Maar aangezien deze bestaansmiddelen reeds sinds juli 2011 ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een aanvullend leefloon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4, 2° van de wet van 15-12-1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

3.1.11. Verzoeksters betoog dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met verzoeksters "stabiele en regelmatige" inkomsten, gaat voorbij aan de vaststelling dat de aangetoonde bestaansmiddelen niet voldoende zijn, zoals nochtans vereist door artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Beschikken over 'voldoende' bestaansmiddelen is bijgevolg evenzeer een wettelijk opgelegde voorwaarde. De gemachtigde motiveert dienaangaande dan ook als volgt: *"Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt echter dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar minderjarig kind te voorzien. Bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om mee in te staan voor haar onderhoud. Maar aangezien deze bestaansmiddelen reeds sinds juli 2011 ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een aanvullend leefloon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4, 2° van de vreemdelingenwet."*

3.1.12. Ook wat betreft het gegeven dat verzoekster slechts één (minderjarig) kind ten laste heeft, werd er in de motivering van de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"De voorgelegde bewijsstukken blijkt echter dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar minderjarig kind te voorzien."

Zodoende is verzoeksters betoog als zou de gemachtigde geen rekening hebben gehouden met de regelmaat en de stabiliteit van haar inkomsten niet ter zake dienend en strookt haar betoog dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij een minderjarig kind ten laste heeft, niet met de duidelijke motieven van de bestreden beslissing die op hun beurt steun vinden in de stukken van het administratief dossier, die verzoekster enerzijds zelf heeft voorgelegd en de anderzijds stukken betreft die verzoekster niet betwist.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.13. In de mate dat verzoekster in haar eerste middel de schending van de hoorplicht aanvoert daar zij voorhoudt dat zij door de gemachtigde diende gehoord te worden nopens haar "actuele inkomsten" blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster uitdrukkelijk werd uitgenodigd om stukken voor te leggen betreffende de *"huidige economische activiteiten of de ter beschikking zijnde bestaansmiddelen"*. Verzoekster kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat door de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing van 23 september 2013 geen voldoende onderzoek zou verricht zijn.

Op 3 mei 2012 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken immers een schrijven tot de burgemeester van de woonplaats van verzoekster met de vraag om verzoekster uit te nodigen bewijzen neer te leggen van welke activiteiten zij heden heeft, overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Op 4 december 2012 werd deze brief aan verzoekster ter kennis gebracht. Aan verzoekster werd tevens een schrijven betekend op 12 juni 2013 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Vervolgens legde zij een bewijs van arbeidsongeschiktheidsuitkering uit Nederland, een attest van het OCMW betreffende het leefloon en rekeninguittreksels voor. Zodoende heeft verzoekster wel degelijk de kans gehad alle nuttige stukken voor te leggen en kan zij niet voorhouden dat zij niet gehoord werd, het weze schriftelijk, vooraleer de bestreden beslissing genomen werd op 23 september 2013.

3.1.14. Verzoekster betoogt verder dat *"zij immers actueel (en sedert oktober 2015) over een bruto-invaliditeitsuitkering van 1.115,99 (exclusief vakantiegeld) beschikt en derhalve sedert oktober 2015 niet meer beroep doet op het OCMW Gent teneinde een aanvullend leefloon te ontvangen (cf. stuk 2)."*

De bestreden beslissing werd genomen op 23 september 2013, zodoende zijn verzoeksters verwijzingen naar haar inkomsten sedert oktober 2015 niet relevant en kunnen deze dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat verzoekster op 23 september 2013 niet over

voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

3.1.15. Naast de schending van de hoorplicht voert verzoekster tevens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, de schending van de rechten van verdediging en een manifeste beoordelingsfout daar zij meent dat zij *“(...) in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren. Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen en deze verzoekster te betekenen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht. Dat, alvorens verzoekster een beslissing te betekenen, verweerder geen actueel onderzoek meer heeft ingesteld aangaande de huidige inkomsten van verzoekster en verzoekster bovendien geenszins werd gehoord aangaande haar actuele inkomsten. Dat verweerder geen heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten een actueel onderzoek in te stellen en verzoekster uit te nodigen alsnog bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen. (...)”*

3.1.16. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel *supra* onder de punten 3.1.13. tot en met 3.1.14. Hieruit blijkt immers dat verzoekster wel degelijk ruimschoots voorafgaand aan de bestreden beslissing werd uitgenodigd haar actuele overtuigingsstukken over te maken. In deze schriftelijke vraag tot overlegging van de benodigde documenten wordt overigens specifiek omschreven wat verzoekster precies diende voor te leggen. De gemachtigde kan dan ook ter zake geen onzorgvuldig handelen noch een gebrek aan degelijk onderzoek worden verweten. De gemachtigde heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Van een manifeste beoordelingsfout of van een schending van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook geen sprake.

3.1.17. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede Middel : Schending van het artikel 42bis laatste lid , van het artikel 74/13 Vw., van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging Het artikel 42bis laatste lid Vw. stelt het volgende : “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst”. Daarnaast wil verzoekster verwijzen naar het 74/13 Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoeksters kind, met verzoeksters gezins- en familieleden in België en met verzoeksters gezondheidstoestand.

Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verzoekster, overeenkomstig de art. 42bis laatste lid en 74/13 Vw., voorafgaandelijk ondermeer door verweerder diende te worden gehoord omtrent haar gezondheidstoestand, haar gezins- en familieleden in België, haar economische situatie in België, haar minderjarig kind, I. D., die hier sinds november 2010 school loopt,.... Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, burger van de Unie, rekening te houden met verzoeksters leeftijd, met haar sociaal-economische situatie, met haar gezins- en familieleden in België, met haar gezondheidstoestand, met haar integratie in de Belgische samenleving, met haar in België sinds 2010 schoolgaand minderjarig kind en met de duur van haar verblijf in België.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster (nogmaals) uit te nodigen voor een verhoor/ bewijsstukken aangaande haar sociaal-economische situatie, haar gezinssituatie, haar gezondheidstoestand, haar in België schoolgaand kind en haar integratie in de Belgische samenleving neer te leggen. Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoeksters sociaal-economische situatie, naar haar leeftijd, naar haar gezinssituatie, naar haar arbeidsongeschiktheid, naar haar integratie in de Belgische samenleving, naar haar langdurig verblijf in België en naar de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht nu onvoldoende onderzoek werd verricht alvorens een beslissing te nemen.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42bis van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- de motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- de hoorplicht ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het evenredigheidsbeginsel ;*
- de rechten van verdediging.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij meent dat ze voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing diende gehoord te worden omtrent haar gezondheidstoestand, haar gezins- en familieleven in België en dergelijke meer.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift verwijst naar de huidige bepaling van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, dewelke in werking is getreden op 15.05.2014. Terwijl de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding reeds werd genomen op 23.09.2013.

Het spreekt voor zich dat de in casu bestreden beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient beoordeeld te worden op grond van de ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing vigerende bepalingen van de Vreemdelingenwet. Er kan niet dienstig anders voorgehouden worden.

Verweerder besluit dat de bestreden beslissing aldus niet kan getoetst worden aan het huidige laatste lid van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing zelfs nog niet in werking getreden was.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, als zou zij moeten gehoord geweest zijn voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, verwijst verweerder andermaal naar het feit dat de verzoekende partij per brief van 07.05.2013 én 12.06.2013 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om bewijzen voor te leggen, op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding haar verblijf zou kunnen beoordelen.

Op grond van de door de verzoekende partij zelf voorgelegde bewijsstukken werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vervolgens vastgesteld dat de verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar minderjarige kind te voorzien.

De verzoekende partij betwist voormelde vaststelling ook nergens in haar inleidend verzoekschrift.

Gelet op het feit dat was vastgesteld dat de verzoekende partij reeds sedert 2011 aanvullend leefloon ontving vanwege de Belgische overheid, werd op 23.09.2013 -nadat de verzoekende partij ruim twee jaar ten laste viel van het sociale bijstandsstelsel- niet kennelijk onredelijk besloten dat het verblijf van de verzoekende partij diende beëindigd te worden.

De verzoekende partij beroept zich nog op een voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde

fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ook rekening is gehouden met het belang van het minderjarige kind. De bestreden beslissing luidt dienaangaande uitdrukkelijk als volgt:

“In belang van het minderjarig kind D., I. P. W. en gezien de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1,10 van de wet van 15-12-1980.”

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen rekening zou gehouden zijn met haar individuele situatie.

Verweerder benadrukt nogmaals dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing op 23.09.2013 uiteraard geen rekening heeft kunnen houden met de maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering dewelke de verzoekende partij slechts sedert oktober 2015 (met name ruim twee jaar na het nemen van de bestreden beslissing) blijkt te ontvangen.

Indien de verzoekende partij op heden meent opnieuw te beantwoorden aan de voorwaarden voor het verblijf als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, dient zij daartoe de geëigende procedures te volgen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens ook dat de verzoekende partij op 01.02.2016 een nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft ingediend.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift verwijst naar de huidige bepaling van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, dat gewijzigd werd bij wet van 19 maart 2014 en in werking is getreden op 15 mei 2014. De voorliggende bestreden beslissing dateert van 23 september 2013. Het is evident dat de bestreden beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient beoordeeld te worden op grond van de ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing vigerende wetbepalingen van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Bijgevolg diende er bij het nemen van de bestreden beslissing op grond van artikel 42bis van de vreemdelingenwet nog geen rekening te worden gehouden met een nog niet bestaande wetbepaling en is het betoog van verzoekster inzake het laatste lid van artikel 42bis van de vreemdelingenwet niet ter zake dienend.

3.2.4. Het door verzoekster als geschonden opgeworpen artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

3.2.5. In casu blijkt dat de gemachtigde het gezinsleven van verzoekster geenszins uit het oog verloren is bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoekster en met het belang van het minderjarige kind. Al deze elementen worden in overweging genomen in de beslissing tot

weigering van verblijf, waarna het bevel om het grondgebied te verlaten volgt. De gemachtigde oordeelde in dit verband dus met kennis van zaken van verzoeksters familielevens en het belang van het kind.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde geen rekening hield met haar individuele situatie of met het belang van het kind. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan *in casu* niet worden aangenomen.

De Raad wijst er nogmaals op dat de gemachtigde geen rekening kon houden met de hoogte van de huidige bedragen dewelke verzoekster heden ten dage ontvangt, dit omwille van de redenen zoals besproken onder punt 3.1.14. Indien verzoekster op heden evenwel meent opnieuw te beantwoorden aan de voorwaarden voor het verblijf als burger van de Unie, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, dient zij daartoe de geëigende procedures te volgen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat de verzoekster inderdaad op 1 februari 2016 dergelijke nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft ingediend.

3.2.6. Betreffende verzoeksters kritiek, als zou zij moeten gehoord geweest zijn voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, wordt andermaal verwezen naar de bespreking *supra* onder de punten 3.1.13 tot en met 3.1.14. Het gegeven dat verzoekster per brief van 3 mei 2012 en per brief van 12 juni 2013 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om bewijzen voor te leggen, op grond waarvan de gemachtigde haar verblijf zou kunnen beoordelen, toont aan dat verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld zich afdoende te laten kunnen horen en stukken bij te brengen, alvorens een beslissing ten aanzien van haar persoon genomen werd op 23 september 2013.

3.2.7. Op grond van de stukken van het dossier, waaronder de door verzoekster zelf voorgelegde bewijsstukken werd door de gemachtigde vastgesteld dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar minderjarige kind te voorzien. Verzoekster betwist voormelde vaststelling overigens niet in haar inleidend verzoekschrift. Tenslotte blijkt tevens uit de bewoordingen van de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde rekening hield met het gegeven dat verzoekster arbeidsongeschikt is.

3.2.8. Wat betreft de bij het tweede middel opgeworpen schendingen van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.9. Wat betreft de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geldt aangaande het eerstgenoemde beginsel dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals *in casu* het geval, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, *in casu* vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt in de bestreden beslissing van 23 september 2013 en er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar aanvoert dat zij de bestreden beslissing van 23 september 2013 in strijd acht met het evenredigheidsbeginsel, maar dat zij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat zij aan de voorwaarden voldoet die voorzien zijn in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zodoende werd haar recht op verblijf dan ook beëindigd volgens de bepalingen van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde Middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat, als gevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster en haar minderjarig kind België, waar zij en haar kind geïntegreerd zijn, dienen te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op hun recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel

moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster en haar kind, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoekster en haar kind op hun privé-en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;

- het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij België -tezamen met haar minderjarig kind- dient te verlaten, terwijl zij alhier geïntegreerd is. De verzoekende partij maakt gewag van een verregaande ingreep op haar privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verzoekende partij beperkt zich tot een verwijzing naar het feit dat zij en haar minderjarig kind in België geïntegreerd zijn en zij lijkt derhalve uitsluitend te verwijzen naar het bestaan van sociale en/of zakelijke relaties in het Rijk.

In antwoord op de summiere beschouwingen van de verzoekende partij laat verweerder gelden dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Dienaangaande kan verwezen worden naar volgende vaste rechtspraak:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

En ook:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

En ook:

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van de verzoekende partij én haar minderjarige kind, zodat niet dienstig kan ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing het gezinsleven van de verzoekende partij zou ontwrichten.

Zie dienaangaande:

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.5. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.3.6. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.7. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.8. Na een rechtstheoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM, verduidelijkt verzoekster *in fine* van haar derde middel als volgt: *“Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster en haar kind, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoekster en haar kind op hun privé- en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”*

3.3.9. Vooreerst wordt erop gewezen dat zowel wat betreft verzoekster als wat betreft haar kind het verblijfsrecht wordt beëindigd en dat zowel verzoekster als haar kind het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekster op 1 februari 2016 een nieuwe aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een burger van de Unie en dat zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. Hierdoor heeft verzoekster momenteel een tijdelijk verblijfsrecht en kan zij niet van het grondgebied worden verwijderd zolang het onderzoek naar deze aanvraag loopt.

De *in casu* bestreden beslissing van 23 september 2013 betreft een weigering van een voortgezet verblijf, hetgeen impliceert dat aangenomen kan worden dat er een inmenging is in het gezinsleven en privéleven van verzoekster en van haar kind en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing niet als gevolg heeft dat verzoekster zal gescheiden worden van haar minderjarige zoon. De bestreden beslissing motiveert precies aangaande verzoeksters zoon als volgt: *“In belang van het minderjarig kind D.,I.P.W. en gezien de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1,10 van de wet van 15-12-1980.”*

3.3.10. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is evenwel niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.3.11. Gelet op de wettelijke bepalingen van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, vervulde verzoekster de voorwaarden voor haar verblijf niet meer en werd haar verblijfsrecht volgens de modaliteiten van de regels vervat in artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet beëindigd. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster niet aantoonde dat dit op basis van een foutieve feitenvinding was of op kennelijk onredelijke wijze gebeurde. De bestreden beslissing betreft dus een loutere toepassing van de wettelijke regels ter zake. Het is de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Verzoekster geeft geen enkele uitleg waarom deze inmenging die wettelijk voorzien is, disproportioneel zou zijn met het beoogde doel, met name het vrijwaren van de openbare orde door de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. Verzoekster beperkt zich tot de opmerking dat zij en haar kind een disproportioneel nadeel ondervinden, maar zij laat in het geheel na om aan te tonen in welke mate haar banden met België en haar privéleven in België van die aard zouden zijn dat dit privéleven niet ondergeschikt zou mogen zijn aan de belangen van de overheid die enkel de wettelijke regels ter zake toepast.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET